

Oștirile lui Allah

George Coșbuc

Noaptea care-ncheie anul
Noaptea sfântă,
Când cetindu-și El-Coranul
Trist mahomedanii cântă
Pe răpușii prin bățai
Noaptea asta știe spune
De-o minune
La Călugăreni prin văi,

Când e-n jumătate ruptă
Noaptea-n cale,
Pe uitatul câmp de luptă
Se pornește-un glas de jale
Și-apoi multe, și-mprejur
Din păduri răsar o mie,
Din câmpie
Plânge-un nesfârșit murmur.

Și murmurul crește-ntruna
Și deodată,
Urlă-n zare ca furtuna,
Și prin zarea spintecată
De blesteme și de vânt
Ies spahii în șiruri dese,
Grabnic iese
Oastea-ntreagă din pământ.

Căci acum, prin lumea lată,
Ies să jure
Toți cari au pierit vreodată
Pe câmpiile ghiaure,
Și-așteptând un semn ceresc
Stau gătiți, potop să plece
Și să-nece
Tot pământul creștinesc.

Ei, cu genele-amorțite,
Naltă mâna,
Iar din bărbile-ncâlcite
Iuți își scutură țărâna
Și pe cai sărind grăbiți,
Învârtesc dușmanii crucii
Săbii lucii,

De năvală stând gătiți.

Furnicând din mii de locuri,
Plini de ură;
Cu blesteme și batjocuri,
Strigă toți ca dintr-o gură
Sfântul nume-al lui Isus,
Și turbate și-ndrăznețe
Mii de fețe,
Alergând, privesc în sus.

Iar acum, fiind o gloată,
Numai una,
Osie-ntr-această roată
Se ridică Semiluna,
De pe steagul care-n vânt
Geme-o plângere-nteruptă
Și se luptă;
Iar ce geme e cuvânt.

Și-i a lui Allah cuvântul,
Sfânt și mare!
Și tăcută ca mormântul
Și-mpietrită acolo-n zare
Oastea-ntreagă stă pe loc.
Codri, dealuri, râu și luncă
Toate-aruncă
Ochii-n sus, spre-un semn de foc.

Mii de guri atunci în vaier
Umplu cerul:
Crucea e, o cruce-n aer!
Turcii toți, zvârlindu-și fierul,
Iuți se-ntorc ca-ntorși de vânt;
Noaptea râde luminată
Și deodată
Intră totul în pământ.